

A E N D E
I *E* *D* *E* *N*
V A N D E
S O C I È T E I T
V A N
W A P E N H A N D E L,
T E L E Y D E R D O R P.

Bij gelegenheid, dat zij eene uniform aennamen, in dezelve voor het eerst manoeuvreerden, waarden, en eene kop'ren Trom, als een geschenk, van mij bekwamen,

Op den 15 September, 1785.

Een Ziel, die Vrijheid kan waardeeren;
Een tong, die onbeschoord zich uit;
Een hand, die wapens kan regeeren;
Een hart, dat eer en trouw besluit;
Het wigtig tegenbeeld van eenen salamander;
Zulk eenen noem ik *Vrij*, noem ik een' *Vaderlander*.

Zulk een acht zich, als niet te leeven,

 Zo hij voor 't Vaderland niet leeft:

Hij wil gewillig daer voor sneeven,

 Zo maer 's Lands Vrijheid nimmer sneeft:

Het schoone Nederland, als Vrijheid is geweeken,

Is slechts bij hem een vak van wilde en woeste strecken.

Is eens de kleur en reuk verdweenen

 Der koele Roozen, in den hof,

Haer geurig sap verdroogt met eenen,

 Haer schoon, haer roem ligt straks in 't stof:

 Zo acht hij Neêrlands Maegd, als eens de slaefsche boeijen

 In haer' geschonden schoot, voor Bato's Na - neef, groeijen.

Mijn Vaderlander weert die slagen;

 Hij houdt de wapens in de vuist;

Liefst wil hij goed en leven waegen,

 Dan Vrijheids zetel zien vergruisd:

Komt, laeten wij het spoor van dezen moedig drukken,

 Ons *Veeler* juk zo wel, als dat van *Een'* ontrukken!

Kan Neêrland op zijn Burgerfchaeren,

 Die, in den nood, geen' dood ontvliên,

En Vrijheids - min met Eendragt paeren,

 Als op zijn echte telgen zien;

Mag vrij het Monster - rot, met muil en klauw, ons dreigen,

De Zege zal zich toch naer onze wapens neigen.

Het zelf-genoege voedt die Braeven,
Die, met een onverschrokken hand,
Hunn' plicht, als mensch en burger, staeven,
Tot heil van 't vrije Vaderland:
Hun wapens zijn de steun van onze Nederlanden,
De zegen van hun huis, en van hun waardste panden.

Gij Braeven! die den haet dorst tarten,
Thans vrije wapenen hanteert,
Voelt gij niet reeds in uwe harten,
Dat Vrijheid uwe daeden eert?
Ik voel, gij voelt in u het edelst zelf-genoege,
Bewust, dat deugd en lof zich aen uw zijde voegen.

Waert gij niet de eerste Dorpelingen,
In Hollands groen en vruchtbaer oord,
Die zich met wapentuig omhingen,
Dóór zucht voor Vrijheid aengespoord?
Voelt gij 't genoege niet in uwe zielen leeven,
Dat gij aen anderen dit voorbeeld hebt gegeven?

Uw kring, 't is waar, moest, in die dagen,
En nog, den laster, haet, en nijd
Van wrokkende aterlingen draegen;
Gij bleef nochtans die gij nog zijt:
Gij zijt Bataaven, die, vol vuurs, de wapens draegen,
Om, Dwing'landij ten trots, 's Lands Vrijheid te onderfchraegen.

Ons Neêrland voelt zijn heil herleeven,
Als 't op de Burger-wapens let,
Gevoerd door handen, die nooit beeven,
Als 't beulen-rot de bijlen wet:
Hoe heerlijk blikk'ren dan uw zwaerden en geweeren,
In uwe vuist geklemd, om Neêrlands ramp te keeren.

Door uwe gunst tot hoofd verkooren
Van dezen Vaderlandfchen kring,
Doe 'k thans mijn dubb'le blijdschap hooren;
Ik juich ook om uwe oeffening:
Het bald'ren uw's geweers geeft mij de sterkste blijken,
Dat, wen de Leeuw slechts brult, zijn vijand ras zal wijken.

Uw ijver, om 't Musket te draegen,
En daer, zo 't voegt, mede om te gaen,
Moet straks den Patriot behaegen,
Wiens oog U thans gefchaerd ziet staen:
Laet vrij verbasterden op ons hun spotzucht wekken!
Hun haet zal ons tot eer; hun gunst tot schande strekken.

Als Vrijheids boezem eens haer klagten
Ons opdraegt, in haer' bangen nood,
Dan zal geen spotter ons verachten;
Maer beeven voor ons vuur en lood:
Wij draegen geen musket, om slechts het oog te freelen;
Geen Vaderlander kan onnutte fierfels veelen,

De Krijgskleedij, thans aengenomen,

Wordt, wel als sieraed voorgesteld;

Dan, ze is, wen de eer ons op doet komen,

Ook dienstig in het oorlogs-veld:

Zich aen 't gelijke kleed, Spitsbroeders! te gewennen,

Doet, in den vollen strijd, zljn' vriend, zljn' vijand, kennen.

Dees dag geeft dubbel vergenoegen.

't Gelijke kleed, naer krijgsm manier,

Bij de aengenomen Spreuk te voegen,

Geeft aen ons *zijn* een' ed'len zwier:

Werkt Vrijheid, om deez' kring in aental uit te breiden,

Wij werken, om Haer eens op vasten throon te leiden.

Thans moet men niet de manschap tellen,

Maer *weegen*, op een juiste schael;

't Genoegen zal dan 't hart doen zwellen:

't Gewigt leert d' aert ons van 't Metael.

De trouw van dezen kring zal ons welhaest doen groeijen,

En, zelfs bij 't Na-geflacht, in duurzame eere, bloeijen.

Die eer moet onzen ijver wekken.

't IS ONDER VRIJHEIDS KRIJGS-BANNIER,

Dat wij, met moed, ten strijde trekken:

ZO LEEFT EN STERFT DE BATAVIER.

Blijft Eendragt, Trouw, en Moed aen Vrijheids-min verbonden;

Groet dit Genootschap aen, zijn roem blijft ongeschonden.

In deeze hoop, dat vast vertrouwen,
Verheugen wij deez' dag ons vrij,
Dien ik, als d' eerften, moet aenschouwen,
Van onze Wapen-Maetschaplij:
Dat jaerlijks dan deez' dag, door 't bald'ren der Musketten,
Ous, dankbaer, op 't begin van ons bestaen doe letten!

Neemt, Broeders! om hier aen te denken,
Deez kop'ren Trom van mijne hand!
Mijne achting dwong me, U die te schenken,
o Zullen van ons Vaderland!
't Graveer-Stael weet, wen mij de dood van U komt rukken,
Dus steeds mijn zucht voor U voor 't minst nog uit te drukken.

Wilt 't klein geschenk in gunst ontvangen,
En tevens ook deez' trouwen raed:
Mijn Vaderlanders, spoedt uw gangen
Op 't spoor, dat naer de glorie gaet!
Laet Eendragt, Broedermin, onfscheidbaer, bij U woenen;
En toont, dat Dato leeft in zijne vrije Zoonen!

Beklaegt het laege hart dier slaeven,
Door domheid of door eigenbaet,
Getroest naer hunnen val te draeven,
Den val van onzen vrijen Staet:
Beklaegt, maer tergt hen niet, dit past geen braeve mannen,
Die alles, tot 's Lands heil, bereid zijn in te spannen.

Doch worden onze Nederlanden
Door daedelijk geweld gedrukt,
Verhoedt dan, door uw dapp're handen,
Dat Vrijheid worde in 't stof gerukt!
Veel liever sneuv'len, dan dat ge immer zou gedoogen,
Dat Bato's erfdeel zucht', voor Heersch-zucht neêrgebogen!

Ontziet dan ook geen trotsche Grooten,
Die, door een's Dwing'lands ondergang,
Hunne eigen grootheid slechts beslooten!
Dat nooit hun juk uw halzen prang'.
Dit vrij Geweest erkenn' *Bestuurders*, geen Regeerders,
Of laeten deeze in U ook kennen 's *Volks verweerders*!

Ze kunt ge uw erf, uw recht bewaeren;
Alle onderdrukking tegengaan:
Zo kan 's Lands Hulk steeds veilig vaeren,
In 't midden van den oceaen:
Wilt slechts, met Neêrlands bloem, de handen zaemen drukken;
En gij zult steeds de vrucht der ed'le Vrijheid plukken.

C. P. CHASTELEIN.